

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Ловеч, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

при участието на секретаря **ДАНИЕЛА КИРОВА**
като разглежда докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Търговско дело № 20234300900034 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.557 ал.1 т.2 б.“а“ от Кодекса за застраховане.

Постъпила е искова молба от Д. Ц. А. от гр.*** ЕГН ***** чрез пълномощника си и съдебен адресат: адвокат И. К. К.А от Адвокатска колегия Гр.*** против ГАРАНЦИОНЕН ФОНД Гр.София 1000 ***.

Твърди, че тя е пострадала при ПТП настъпило на 02.01.2023г, около 23.30часа, на път ПП1-3 км 750.

Излага, че Т. П. К. с ЕГН ***** от с.*** участник в ПТП № 1, управлявал лек автомобил Опел Вектра с рег.№ ***** , рама № WOLOSBF3517019646 СРМПС 012310973, който при движение с несъобразена скорост на ляв завой напуска лявото платно вляво като попада в крайпътна канавка с материални щети, тотално унищожен автомобил и пет пострадали лица, като автомобилът е собственост на П. К. А. ЕГН ***** от с.*** и водачът няма СУМПС и няма застраховка ГО. Твърди, че на същия са му съставени АУАН №№ GA 825852,825853,825354,825855

Изтъква, че вследствие на удара е пострадала Д. Ц. А., която се возела на задната седалка зад шофьора. Сочи, че след произшествието на място пристигнали органите на Пътна полиция Луковит, като същата вечер посещава ЦСМП гр.Луковит, където са направени консултация с хирург, хирургическа обработка на носа и лицето и е изпратена на рентген. Твърди, че е направено рентгенологично изследване в Университетска болница „Г.Странски“ гр.Плевен, а на 09.01.2023г посещава отново лекар, които констатира в Амбулаторен лист № 21/09.01.2023г последици от травма на главата, фрактура на носа и комоцио. Изтъква, че тя се е оплаквала от главоболие, световъртеж, гадене с повръщане,

след което е насочена за болнично лечение и провеждане КАТ на главата и ѝ е назначена терапия с медикаменти. Твърди, че на 10.01.2023г постъпва за болнично лечение в неврологично отделение в МБАЛ Ловеч и е издадена епикриза като ѝ е поставена диагноза : травма на главата, комозионен синдром, счупване на носните кости, травматична епилепсия.

Оценява неимуществените вреди в размер на 60 000 /шестдесет хиляди/ лева.

Твърди, че съгласно приложената молба с обратна разписка от 25.01.2023г са изпълнени изискванията на чл.498 от КЗ с искане Застрахователят да заплати на ищцата обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от описаното в молбата ПТП.

В законния тримесечен срок, с ответника не успели да се споразумеят, поради което подава настоящата искова молба

Изтъква, че пострадалата и към момента търпи много болки и страдания вследствие на констатираното ПТП, като описаните негативни страдания са непосредствени болки и страдания, които са в причинно-следствена връзка от травматичните увреждания получени при описаното ПТП.

Предвид изложеното прави следните искания:

Моли съда да образува търговско дело срещу ответника и да го призове на съд и след като докаже исковата претенция по основание и размер да постанови решение, с което осъди ГАРАНЦИОНЕН ФОНД София да ѝ заплати 60 000 /шестдесет хиляди/лева обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания вследствие претърпяното ПТП на 02.01.2023г, а именно: травма на главата, комозионен синдром, счупване на носните кости, травматична епилепсия, ведно със законната лихва, считано от 25.01.2023 година до окончателното изплащане на главницата ведно с направените съдебно-деловодни разноски.

Моля, на основание чл.83 ал.2 ГПК да бъде освободена от внасяне на държавна такса по делото и разноски за поисканите експертизи, защото безспорно доказва, че е в материална невъзможност да ги заплати съгласно приложения образец декларация по чл.83 ал.2 от ГПК.

Моли, всички книжа по делото да бъдат изпращани до адвокат Илина Колева от ЛАК на посочения адрес

Представя писмени доказателства и прави доказателствени искания.

В срок е постъпил отговор на исковата молба от Гаранционен фонд - ***, с който прави прави възражение по чл.369, ал.1 ГПК, като счита, че настоящия спор следва да се разглежда по общия ред, тъй като не е налице спор, свързан с търговска сделка.

Изтъква, че ГФ е създаден през 1997 г. , като основна цел на законодателя е била да се избегнат случаите, в които за поправяне на вредите се разчита само на платежоспособността на делинквента и увредените от ПТП лица/имущество да не бъдат репарирани. Функциите на Фонда са- обезщетителна, обезпечителна, социална и защитна функция. Основна роля имат обезщетителната и обезпечителната функция, които се изразяват в това, че спрямо увреденото лице отговаря както делинквентът, така и

Гаранционен фонд в случаите на липса на застраховка „Гражданска отговорност“, който по правило е платежоспособен и може да посрещне големи по своя размер задължения. Предназначението на Фонда е да се осигури обезщетение в полза на претърпелите вреди лица от виновното поведение на водач управлявал МПС без сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, в което се изразява и неговата социална функция. Функции, които категорично го различават от застрахователите и видно от същите липсва каквато и да била търговска дейност.

Оспорва изцяло исковите претенции - по основание и размер.

Сочи, че ГФ към настоящия момент вече е бил сезиран във връзка с процесното ПТП и по образуваните щети № 23210022/25.01.2023г., са уведомили ищцата, че следва да представи доказателства, от които да е видно по безспорен начин, че е налице хипотезата на чл. 557, ал.1, т. 2, б. "а" от Кодекса за застраховането, които и до ден днешен не са представени в ГФ по щетата, а и по настоящото дело.

Твърди, че липсват доказателства, установяващи механизма, причините и обстоятелствата, при които е настъпило събитието, както и за поведението на участниците в него.

Оспорва изцяло твърдения от ищцата механизъм. Счита, че въпреки че е официален документ, констативния протокол, в частта относно механизма, обстоятелствата и причините за ПТП няма качеството на свидетелстващ официален документ, а на диспозитивен такъв, тъй като не материализира удостоверително изявление на своя издател, а изявленията на самия пострадал пред длъжностното лице-издател и поради това същия няма и материална доказателствена сила за настоящия съд.

Твърди, че съгласно трайно утвърдената практика на ВКС, обобщена с решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I т. о. на ВКС протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП и когато фактът, съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Соци, че ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални познания, които съдът не притежава.

В тази връзка оспорва твърдения механизъм на настъпване на процесното ПТП.

Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата Д. А., която вероятно е:

- пътувала в увреденото МПС, без да постави задължителния предпазен колан, което е в пряка причинно-следствена връзка с тежестта на настъпилата травматична увреда-

нарушение на чл.137а от ЗДвП.

- е употребила алкохол непосредствено преди настъпване на процесното ПТП заедно с посочения за виновен водач Т. К..

- е знаела, че Т. К. е употребил значително количество алкохол преди настъпването на процесното ПТП, но въпреки това се е съгласил да пътува в процесния автомобил, съзнавайки, че последния се управлява от алкохолно повлиян водач.

Прави доказателствени искания.

Досежно разМ.те на предявената претенция от 60 000.00 лева обезщетение за неимуществени вреди, счита същият за изключително завишен, тъй като не отговаря на съществуващите в страната икономически условия, стандарт на живот и съдебна практика към датата на ПТП.

Твърди, че исковите претенции не кореспондират със задължителната практика - Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС и създадената при действието на чл. 290 от ГПК задължителна практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД - решение № 83/06.07.2009 г. по т.д. № 795/2008 г. на II т.о., решение № 95/24.10.2012 г. по т.д. № 916/2011 г. на I т.о., решение № 4154/30.10.2012 г. по т.д. № 807/2011 г. на II т.о. и др. Сочи, че в т. II на Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС е разяснено, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Твърди, че във всички случаи правилното прилагане на чл. 52 от ЗЗД при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди от деликт е обусловено от съобразяване на указаните в постановлението общи критерии и тези критерии са възприети и във формираната по реда на чл. 290 от ГПК задължителна практика по приложението на чл. 52 от ЗЗД, която приема, че справедливото възмездяване на настъпилите от деликта вреди изисква задълбочено изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти. Сочи, че предявените претенции не кореспондират нито с трайната съдебна практика на съдилищата в Р България, нито с принципа на справедливостта, икономическите условия в страната и стандарта на живот, както и наличието на допринасяне в значителна степен на вредоносния резултат от страна на пострадалия.

Моли съда да има предвид че застрахователното обезщетение следва да бъде извършено не от застраховател, а от Гаранционен Фонд, създаването на който има за цел да не бъдат напълно лишени от застрахователно обезщетение увредени лица в случаите, в които няма основания за изплащане на такова по договорно правоотношение със застраховател. Също в тази връзка изтъква, че следва да се има предвид, че по силата на чл. 558 ал.1 от Кодекс за застраховането размерът на обезщетението, изплащано от фонда, не може да надхвърля размера на минималната застрахователна сума по задължителните застраховки, определена за годината, в която е настъпило пътнотранспортното произшествие и по този начин посочените в чл.492 от КЗ лимити се явяват за Фонда максимални, в рамките на които конкретният размер бива съобразен с доказателствата,

принципа на справедливостта, установените в страната икономически условия и стандарт на живот, и трайната съдебна практика към датата на ПТП. Установените с изменения на чл.266 от Кодекса за застраховането (Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., отм., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) сега чл. 492 от КЗ промени на лимити на отговорността отразяват договорното задължение на държавата ни като страна-членка на Европейския съюз по хармонизиране на вътрешното право с общностното по отношение на правни норми от Директиви на ЕС, добиващи пряко приложение от момента, в който станат част от вътрешното законодателство на държавата-членка и те не отразяват изменение на важни икономически критерии като минимална работна заплата, трудова заетост и покупателна способност на българското население, ето защо правилно ВКС в посочените съдебни решения взема становище за значението на лимитите наред със всички други критерии при определяне на справедливи обезщетения във всеки спор (напр. в Решение № 83 от 6.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 795/2008 г., II т. о., ТК „Независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, при определяне на дължимото застрахователно обезщетение би следвало да се отчитат и конкретните икономически условия, а като ориентир за разМ.те на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент").

Предвид процесуалната преклузия и на основание чл. 219, ал.1 от ГПК моли съда да конституира в качеството на трето лице - помагач на Гаранционен фонд по настоящото дело виновния за процесното ПТП водач Т. П. К., ЕГН ***** от с. *** , за което прилага молба.

Сочи, че ГФ има интерес от привличането на прекия и непосредствен причинител на вредите от процесното ПТП като подпомагаща страна, в конкретния случай неговите наследници предвид обвързване от доказателствената сила на мотивите при евентуално осъдително решение срещу Фонда, ако такова бъде постановено, като съгласно чл. 558, ал.7 от КЗ след изплащане на обезщетение, Фондът встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното и има право на регресен иск срещу виновния за ПТП за възстановяване на изплатеното вместо него обезщетение за нанесените вреди.

Моли да му бъде дадена възможност да вземе становище при представяне на поисканите доказателства и да ангажира допълнително такива.

В срок не е постъпила допълнителна искова молба от страна на ищцата.

В съдебно заседание за ищцата се явява адв.К.а, която поддържа исковата претенция на изложените в исковата молба основания, като счита, че тя е основателна. Моли да бъде уважена, като претендира и присъждане на основание чл.38 ал.2 от ЗА адвокатски хонорар при съобразяване на измененията в Наредбата за адвокатските възнаграждения.

Ответникът редовно призован не изпраща представител.

За третото лице-помагач се явява адв.С.ов, който моли да се остави без уважение исковата претенция, а освен това съдът следва да вземе предвид и съучастето и

съвиновността на ищцата за настъпване на вредите, тъй като е пътувала без колан и счупването на носа и удара на главата са резултат от това нейно нарушение на ЗДвП. Моли съда при определяне на обезщетението да има предвид, че вредите на пострадалата са в резултат на лека телесна повреда и да съобрази съответната съдебна практика.

Съдът, като прецени представените доказателства по делото-писмени и гласни, както и изслушаната комплексна съдебно-медицинска и съдебно-техническа експертизи, от обясненията на страните, в съответствие с разпоредбата на чл. 235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Приложен на л.10 от делото е Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №1/2.01.23 г, съгласно който съдът установява, че на 2.01.2023 г. около 23,30 на път №ПП-I-3 км.150 с ППС с рег.№***** марка Опел модел Вентра собственост на П. К. А. с адрес с.***, управлявано от Т. П. К. с ЕГН ***** с адрес с.*** без СУМПС и без застраховка „ГО“ е настъпило ПТП, при което са пострадали 5 лица, измежду които и Д. Ц. А., за която е отразено, че е претърпяла фрактура на носа и контузия на главата. Посочено е, че при движение с несъобразена скорост на ляв завой напуска пътното платно в ляво като попада в крайпътна канавка.

От представената по делото медицинска документация на л.11-15 от делото се установява, че ищцата вследствие на ПТП и при преглед от д-р П., д-р Б. е претърпяла телесни увреждания както следва: фрактура осис назалиа и мозъчно сътресение без открита вътречерепна травма. Ищцата е приета в неврологично отделение на МБАЛ-Ловеч на 10.01.23 г. и е била изписана на 12.01.23 г. с диагноза: травма на главата, комозионен синдром, счупване на носните кости, травматична епилепия и консервативно поведение при леки и средно тежки черепно-мозъчни травм.би, травматична епилепсия, като болната е изписана с подобрение от отделението.

От представените по делото заверени копия от АУАН №855852,825853, 825854 и 825855 се установява, че те са съставени на Т. П. К. заради причиненото от него ПТП на 2.01.2023 г. в 23,30 часа, като е посочено, че той виновен е нарушил чл.20 ал.2 от ЗДвП, тъй като водачът не избира скоростта на движение, съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и др.обстоятелства за да спрат пред придвидимо препятствие или създаване на опасност за движение; чл.100 ал.1 т.2 от ЗДвП не носи свидетелство за регистрация на МПС, чл.5 ал.3 т.1 пр.1 управлява МПС с концентрация на алкохол над 0,8 промила на хиляда- в случая 0,97 промила на хиляда; чл.150 от ЗДвП - управлява ППС без да е правоспособен водач; чл.638 ал.3 от КЗ лице, което не е собственик и управлява МПС във връзка с чието притежание и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „ГО“, като видно от отбелязванията по актовете, на лицето са наложени съответно и глоби. Издадено е наказателно постановление №23-0297-000013/30.01.23 г. от РУ на МВР-Луковит с което са наложени на Т. П. К. от с.***, глоби в размер на 200 лв, заради нарушението на чл.179 ал.2 пр.1от ЗДвП, глоба от 10 лв ,заради нарушение на чл.183 ал.1 прд.3 от ЗДвП или общо глоба в размер на 210 лв.

От представената по делото справка от РУ на МВР-Луковит на л.97 от делото се

установява, че за настъпилото ПТП на 2.01.23 г. са взети писмени сведения от пътниците в автомобила, но на място не е извършван оглед и не е образувано досъдебно производство, а на водача е съставен АУАН. От представените по делото писмени сведения съдът установява, че всички пострадали твърдят едно и също, а именно, че са тръгнали с водача Т. П. К. за Ябланица на гости, след като стигнали Т. пил водка и си тръгнали обратно, тъй като на една от пътничките –Лариса баща ѝ не бил добре и на връщане катастрофирали между с.Петревене и с.Румянцево.

Съдът е назначил съдебно-медицинска експертиза, която е изготвена компетентно от вещо лице М. Г.. От заключението ѝ се установява, че на А. е причинена травма на главата с данни за счупване на носните кости, причинило ѝ временно и неопасно разстройство на здравето, травма на главата, с данни за лека степен на сътресение на мозъка, без загуба на съзнание, също причинила временно и неопасано разстройство на здравето. Вещото лице посочва, че тези изменения са от травматично естество и са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП и се изразяват със силни болки в областта на травмите, в случая областта на лицето и по точно на носа, и изразено главоболие, което следва да отзвучи при правилно лечение и режим. Според експертизата болките са проявени до постъпването на пострадалата в болницата и изписване на болкоуспокояващи средства, като тя е изписана с подобрение и не са необходими други лечени процедури, като няма остатъчни явления от тези повреди. Според експерта от данните по делото се установява, че водачът на ПТП Т. К. е бил употребил алкохол 0,97 промила, което отговаря на първа степен на алкохолно опиване, което се характеризира с леко разстройство на съобразителността, равновесието, говора и понякога сънливост. Според вещото лице предвид показанията на пострадалата тя е пътувала без обезопасителен колан, като счупването на носните кости се дължи на внезапното спиране, като от инерционните сили тялото ѝ полита напред, тя е била в дясно на първата седалка и е настъпило удряне на лицето и по-точно на носа върху твърда повърхност, като ако тя е била с поставен предпазен колан, тези увреждания не биха настъпили.

От изготвеното от вещо лице инж.Н. К. заключение по съдебно-автотехническата експертиза съдът установява, че механизмът на процесното ПТП е следният: л.а. „Опел Вектра“ с ДК№***** с водач Т. П. К. от с.*** и 4 пътнички се движи от гр.Ябланица към гр.Луковит по път 1-3 и след с.Златна Панега и преди с.Румянцево, на ляв завой поради движение с несъобразена с пътните условия скорост, автомобилът загубва напречна устойчивост, завърта се обратно на часовниковата стрелка около вертикалната си ос, пресича насрещната лента за движение /тази към София/ пресича левия банкет и се удря с предна дясна част косо в западния скат на лявата канавка. От този удар автомобилът се дозавърта на 180 градуса, ляга на десните си врати и поради кинетичната си енергия се плъзга по стените на канавката, със задна част напред-посока Луковит и така достига на около 10 м след мястото на първоначалния удар, където е изпаднала предната регистрационна табела и се установява в положението, в което е намерен преди огледа-наклонен на врати. Според експертизата при този удар на МПС в канавката ударният

импулс е преминал отпред дясно през мястото на ищцата назад ляво по диагонал, тъй като тя е била без колан е залитнала поради инерционните сили напред и надясно, като главата и е имала възможност да контактува с предна дясна врата, предна дясна колона, арматурно табло и челно стъкло, където е получила съответните травми по лицето. След това автомобилът е полегнал на една страна в канавката на десни врати и е продължил да се плъзга, като тя е била притисната към предна дясна врата при установяване на автомобила след завършване на ПТП.

Според експертизата причините за настъпване на ПТП са няколко: движение с несъобразена скорост в завой, в тъмната част на денонощието, употреба на алкохол от страна на водача, липса на СУМПС и опит като водач, вероятно непознаване добре на автомобила, който управлява, тъй като не е негова собственост, а освен това той е бил с почти пълен товар. Вещото лице посочва, че лекият автомобил е оборудван с инерционни предпазни колани за 4 места-водача и пътника до него и за пътниците на задна лява и дясна седалки като пътника в средата е с двуточков колан. Категорично е заключението на вещото лице, че ищцата не е ползвала предпазен колан.

Ищцата при отговор на въпроси по реда на чл.176 от ГПК, признава, че са пътували към гр.Ябланица, но не е виждала Т. да употребява алкохол, след като отишли там при един човек, се обадили по телефона на Лариса-едно от момичетата, с което са пътували заедно, че баща ѝ не е добре и те тръгнали обратно. Твърди, че не знаела, че Т. е неспособен водач и признава, че се е возила на първата седалка до водача без предпазен колан.

Съдът е допуснал до разпит свидетел-К. И., който е бил дежурен вечерта, когато е станало ПТП-то. Твърди, че когато са пристигнали на местопроизшествието са заварили водачът и пасажерите излезли от колата, а водачът бил видимо в нетрезво състояние. Твърди, че пътничките са били с наранявания, но в изправено състояние, били стресирани, но нямало загубили съзнание.

Майката на ищцата е разпитана като свидетел, като нейните показания съдът преценява с оглед възможна тяхна заинтересованост при условията на чл.172 от ГПК. Тя твърди че първоначално на Д. ѝ нямало нищо, но после от носа ѝ текла кръв, отишли на лекар, след като събрали пари, защото нямат осигуровки. След това я приели в болницата в гр.Ловеч, стояла три дни и я изписали за лечение в къщи с куп лекарства, от които тя само спяла, оплаквала се, че я боли глава, носа ѝ бил подут, очите ѝ посиН. и два пъти припадала. Пиела лекарства и се оплаквала от главоболие, имала проблеми с нервите. Твърди, че и до ден днешен тя се замайва, оплаква от главата си и не може да спи от болка. Признава, че не е правена операция на носа на Д..

От приложената на л.6 молба от Д. А. до Гаранционен фонд-София се установява, че тя е предявила претенция за обезщетение на 25.01.23 г.

На 1.02.2023 г. ГФ е уведомил ищцата, че е образувана щета №23210022/5.01.23 г. на неимуществени вреди, но молят тя да представи допълнително писмени доказателства и удостоверение за банкова сметка, на която да изплатят обезщетението. На същата дата е отправено писмо и до РУ на МВР-Луковит, от която са поискали представяне на АУАН и

НП.

На 13.04.2023 г. ответникът е уведомил ищцата, че отказва изплащане на обезщетение по щета с №23210022/5.01.23 г, тъй като тя не е изплатила необходимите документи, поискани с предходно писмо и не е посочила банкова сметка.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че е сезиран с пряк иск от увредено лице Д. Ц. А. ЕГН ***** срещу Гаранционен фонд по реда на чл.557 ал.1 т.2 б.„а“ от КЗ, според който ГФ има качество на компенсационен орган и заплаща обезщетение на увреденото лице. За да бъде ангажирана тази отговорност, следва да са налице предпоставките за ангажирането на отговорността на прекия деликвент, така и законоустановените предпоставки по смисъла на чл.557 ал.1 т.2 б.„а“ от КЗ, фондът да отговаря за причинените от прекия деликвент вреди, а именно липса на валидна гражданска отговорност за МПС, с което са причинени твърдените увреждания на територията на Р.България. Съгласно разпоредбата на чл.558 ал.2 от КЗ за определянето и изплащането на обезщетенията от ГФ съответно се прилагат правилата на глава четиридесет и шеста и глава четиридесет и седма от КЗ.

Основателността на претенцията за непозволено увреждане предполага наличието на всички елементи от състава на деликта, които са: противоправно деяние, вреда, причинна връзка между деянието и вредата и вина. Единствено вината се предполага до доказване на противното, съгласно презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Искът е допустим, доколкото ищцата инициирала рекламационно производство по реда на чл.558 ал.5 от КЗ, но не е получила обезщетение.

В конкретния казус съдът приема, че процесният лек автомобил рег.№***** марка Опел модел Вектра собственост на П. К. А. с адрес с.*** не е застрахован с валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ и това не е спорно по делото.

За да се ангажира деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД е необходимо да са налице кумулативно: противоправно деяние (действие или бездействие), вреда, причинна връзка и вина. В конкретния случай тези елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД следва да бъдат установени и в настоящото производство.

След анализ на всички събрани по делото доказателства и най-вече на основание заключението на СТЕ и СМЕ, настоящата инстанция установява, че водачът на МПС рег. №***** марка Опел модел Вектра Т. П. К. с ЕГН ***** с поведението си е станал причина за настъпване на ПТП, а именно: на ляв завой поради движение с несъобразена с пътните условия скорост, автомобилът загубва напречна устойчивост, завърта се обратно на часовниковата стрелка около вертикалната си ос, пресича насрещната лента за движение /тази към София/ пресича левия банкет и се удря с предна дясна част косо в западния скат на лявата канавка, от този удар автомобилът се дозавърта на 180 градуса, ляга на десните си врати и поради кинетичната си енергия се плъзга по стените на канавката, със задна част напред-посока Луковит и така достига на около 10 м след мястото на първоначалния удар, където е изпаднала предната регистрационна табела и се установява в положението, в което

е намерен преди огледа-наклонен на врати. Тези действия на К. представляват нарушение на разпоредбите чл.20 ал.2 от ЗДвП, тъй като водачът не избира скоростта на движение, съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и др. обстоятелства за да спрат пред придвидимо препятствие или създаване на опасност за движение. Освен това водачът на процесното ПТП не е спазил разпоредбата на чл.100 ал.1 т.2 от ЗДвП не носи свидетелство за регистрация на МПС, чл.5 ал.3 т.1 пр.1 управлява МПС с концентрация на алкохол над 0,8 промила на хиляда- в случая 0,97 промила на хиляда; чл.150 от ЗДвП -управлява ППС без да е правоспособен водач и чл.150а ал.1 от ЗДвП, според която, за да управлява МПС той следва да притежава свидетелство за управление, вадилно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, в случая съгласно чл.150а ал.2 т.6 за категория „В“.

Предвид липсата на валидна застраховка на автомобила, с който е причинено процесното ПТП и доказаната деликтна отговорност на застрахования, са налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника-ГФ.

Съгласно разпоредбата на чл. 51 от ЗЗД се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

При определяне на справедлив размер по смисъла на чл. 52 от ЗЗД на обезщетението на неимуществените вреди, съдът следва да съобрази конкретните обстоятелства по всеки отделен случай, а именно характерът на причинената телесна повреда, естеството и интензивността на претърпените болки и страдания, периода на пълното възстановяване на пострадалия, общественно-икономическите условия и към момента на настъпване на увреждането, наличие на съпричиняване и др.

В конкретния случай, вследствие на претърпяното пътно-транспортно произшествие Д. Ц. А. съгласно заключението на вещото лице от медицинската експертиза и представената медицинска документация е получила следните травматични увреждания: травма на главата с данни за счупване на носните кости, причинило ѝ временно и неопасно разстройство на здравето, травма на главата, с данни за лека степен на сътресение на мозъка, без загуба на съзнание, също причинила временно и неопасно разстройство на здравето. Заключение на вещо лице М. Г. досежно уврежданията на ищеца е изготвено на база на приложените по делото писмени доказателства и предглед на ищцата

С оглед възрастта на ищцата-18 г. към датата на ПТП, характера/лека телесна повреда/ и непродължителния период от време на търпените физически и душевни травми, липсата на трайни последици от тези увреждания/ понастоящем няма остатъчни явления/, при съобразяване и общественно-икономическите условия към момента на настъпване на увреждането и общественото възприемане на справедливостта, съдът счита, че адекватно за репарирание на търпените от ищцата неимуществени вреди е обезщетение в размер на 5 000 лева.

Ответникът в отговора е направил възражения за съпричиняване, дължащи се на липсата на предпазен колан и факта, че А. сама се е поставила в опасност, допринасяйки настъпването на вредоносния резултат, тъй като е била пътник в кола, управлявана от

неправоспособен водач, без колан и след употреба на алкохол. Настоящата инстанция намира тези възражения са основателни. На първо място самата ищца признава, че не е поставила при пътуването си обезопасителен колан, а освен това тя в обясненията си пред полицейските органи, а и от показанията на св. И. служител на МВР се установява, че водачът е бил видимо употребил алкохол. С оглед доказване на тези два факта, пътуване без предпазен колан на предна дясна седалка и със съзнанието, че водачът на автомобила е употребил алкохол, съдът при определяне на крайния размер на дължимото обезщетение следва да приложи разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД и при наличие на 50% съпричиняване ответникът следва да репарира търпените от ищцата вреди, като ѝ заплати сумата от 2500 лв., като за останалата част до пълния претендиран размер от 60 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид акцесорния си характер, основателен и доказан е и искът за присъждане на законна лихва, но не от датата на образуване на щетата 25.01.23 г. Съгласно чл.497 ал.1 т.2 застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичане на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 ал.3 и т.2- изтичането на срока по чл.496 ал.1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл.106 ал.3 от КТ. В случая ищцата е отправила до ответника застрахователна претенция на 25.01.2023 г., но на 13.04.2023 г. ответникът е отказал плащане. С този отказ в рамките на 3 месечен срок ГФ се е произнесъл по искането и е поставил край на висящността на претенцията за заплащане на обезщетение пред себе си. Ето защо в този случай няма нужда да се чака изтичането на тримесечния срок, тъй като ГФ се е произнесъл по същество на искането с отказ. В този случай обезщетението за забава следва да се присъди от момента на произнасяне на ответника или от 13.04.2023 г., а искът за присъждане на законна лихва с начална дата 25.01.23 г. до 12.04.23 г. включ. следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Следва да се посочи, че решението е взето с участието на третото лице лице помагач на страната на Гаранционен фонд-София-Т. П. К..

ПО РАЗНОСКИТЕ

Видно от приложеният по делото договор за правна защита и съдействие, ищцата не е заплатила на адвокат И. К.а от АК-Ловеч възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, поради което съгласно чл.38 ал.2 ЗА ответникът следва да заплати на адвоката на ищца възнаграждение в размер на сумата 550 лв. за защита на Д. Ц. А. на основание чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните разМ. на адвокатските възнаграждения, съразмерно уважената част на иска. Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски по делото и съдът не следва да се произнася в този случай. Тъй като ищцата е освободена от заплащане на ДТ по делото на основание чл.78 ал.6 вр. с ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на ЛОС сумата 100 лв., представляваща дължимата от ищца ДТ съобразно уважената част от иска, както и 8,34 лв. възнаграждение на вещите лица съобразно уважената част на иска или общо 108,34 лв. В останалата част за сумата от

191,66 лв. разносните за вещи лица следва да останат са сметка на бюджета на съдебната власт на основание чл.83 ал.3 от ГПК. Третото лице помагач също претендира присъждане на разноски по делото, но съгласно чл.78 ал.10 от ГПК на третото лице помагач не се присъждат разноски, следователно претенцията следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД гр.София 1000 *** БУЛСТАТ ***** представлявано заедно от изпъл.директори М. Н. К. и С.Г.С. да заплати на **Д. Ц. А.** от гр.*** ЕГН ***** чрез пълномощника си и съдебен адресат: адвокат И. К. К.А от Адвокатска колегия Гр.Ловеч на основание чл.557 ал.1 т.2 б.‘а‘ във връзка с чл.558 ал.5 от КЗ и чл.497 ал.1 т.2 от КЗ сумата от 2 500 лв. / две хиляди и петстотин лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, болки и страдания от пътнотранспортно произшествие от 2.01.2023 г. а именно: травма на главата, комозионен синдром и счупване на носните кости ведно със законната лихва от 13.04.2023 г. до окончателното изплащане на задължението при наличие на 50% съпричиняване, като искът до пълния му претендиран размер на сумата 60 000 лв. /шестдесет хиляди лева / и законната лихва върху присъдената сума от 25.01.2023 г. до 12.04.2023 г. **ОТХВЪРЛЯ** КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД Гр.София 1000 *** БУЛСТАТ ***** представлявано заедно от изпъл.директори М. Н. К. и С.Г.С. да заплати на адвокат **И. К. К.а** от АК-Ловеч, гр.Ловеч *** на основание чл. 38, ал.2 от ЗА, сумата 550 лв./петстотин и петдесет/ за защита на Д. Ц. А. от гр.*** ЕГН ***** на основ. чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните разМ. на адвокатските възнаграждения, съразмерно уважената част на иска.

ОСЪЖДА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД Гр.София 1000 *** БУЛСТАТ ***** представлявано заедно от изпъл.директори М. Н. К. и С.Г.С. на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, да заплати по сметка на Ловешки окръжен съд в полза на бюджета на съдебната власт сумата от 100 лв./сто/, представляваща дължимата от ищеца Д. Ц. А. ДТ върху присъденото обезщетение и 8,34 лв. разноски по делото за вещи лица или общо сумата 108,34 лв./сто и осем лева и тридесет и четири стотинки.

ОТХВЪРЛЯ претенцията на третото лице помагач Т. П. К. с ЕГН ***** от с.***, *** за присъждане на разноски по делото.

Решението е постановено с участието на третото лице- помагач на страната на Гаранционен фонд-София-Т. П. К. с ЕГН ***** от с.***, ***.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____